

Arrest

nr. 170 451 van 23 juni 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 29 februari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 januari 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat VAN DER HAERT, die *loco* advocaat F. GELEYN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraakse nationaliteit te bezitten en een soennitische Arabier te zijn, afkomstig uit Nassiriyah in de provincie Thi Qar. In augustus 2002 trouwde u met Donia Hakeem Kadhem.

U trad in 2003 in dienst van het Iraakse leger net zoals uw broer Mohammed. U zou tot 2007 hebben gewerkt voor Iraakse Special Operations Forces (ISOF) die werden opgericht door de Amerikanen. U maakte deel uit van een arrestatieteam in samenwerking met de Amerikanen. U verliet Irak in 2007 omwille van het sektarisch geweld en omwille van het feit dat u problemen vreesde omdat u met de Amerikanen had samengewerkt. U vluchtte naar Zweden en vroeg asiel aan op 3 september 2007. Uw broer Mohammed was 6 maanden voor u vertrokken, heeft asiel aangevraagd in Zweden en zou er erkend zijn als vluchteling. Uw asielaanvraag werd geweigerd. U diende op 20 maart 2009 in

Noorwegen een asielaanvraag in, op 12 november 2011 in Finland en werd uiteindelijk in november 2012 vanuit Zweden gerepatrieerd naar Irak.

Het eerste jaar na uw terugkeer zou u zich hebben beziggehouden met de aan- en verkoop van gronden en vastgoed in Nassiriyah en zou u gewerkt hebben in de sportzaal van uw vader in Nassiriyah.

In november 2013 koos u ervoor om opnieuw in dienst te treden in het Iraakse leger bij de cel terreurbestrijding van de Iraakse Special Forces die rechtstreeks onder het bevel van eerste minister Nour Al-Maliki valt. U mocht uw rang, Rais Arafat, behouden en werd gestationeerd in de basis in Al Kut (provincie Wassit). U verklaart dat u als verantwoordelijke van de 'Sarriyah' het werk onder de soldaten moest verdelen en moest toezien op het werk van de bewakers van de kazerne. Op de basis in Al Kut zou u geen enkele opdracht hebben gekregen.

In januari of februari 2014 kreeg u te horen dat alle soldaten naar Anbar moesten gaan om tegen de Islamitische Staat (IS) te vechten. U verklaart dat u in Anbar merkte dat het Iraakse leger gesteund werd door milities en dat deze laatsten ook bevelen uitdeelden. U verklaart dat de situatie heel chaotisch was omdat iedereen verzocht werd blind te schieten. U zou letterlijk hebben moeten samenwerken met de milities op het front en zou naar aanleiding van de hele situatie de beslissing hebben genomen om te vertrekken, maar kreeg geen verlof. U zou 2 maanden onafgebroken in Anbar hebben gestreden tegen IS. U zou uw broer, F.(...) N.(...) M.(...) A.(...)-O.(...) (OV 8.089.095), die ook voor de cel terreurbestrijding van de Special Forces werkte 1 keer gezien hebben in Anbar en hem gezegd hebben dat u wou wegluchten en dat hij hetzelfde moest doen. In april 2014 raakte u gewond door een handgranaat die door iemand van IS werd gegooid toen jullie een woning wilden bezetten in Al Bakiriyah in Anbar. Omwille van uw verwondingen mocht u Anbar verlaten en werd u voor behandeling naar het militair ziekenhuis in Bagdad gestuurd. Na uw behandeling ging u naar uw familie in Nassiriyah. U zou van de gelegenheid gebruik hebben gemaakt om niet meer terug te keren naar uw werk. U zou 3 keer uitstel hebben kunnen krijgen van 15 dagen om niet terug te keren naar uw werk, maar uiteindelijk zou de dokter gezegd hebben dat u wel kon terugkeren naar uw werk.

U stelt op 13 of 15 augustus 2014 te zijn vertrokken uit Irak omdat u niet wou terugkeren naar uw werk. Na u vertrok uw broer F.(...) N.(...) M.(...) A.(...)-O.(...) (OV 8.089.095) ook uit Irak. U hebt in Griekenland in de gevangenis gezeten van 27 november 2014 tot mei 2015. Uw vingerafdrukken werden er genomen op 28 november 2014. Nadien verliet u Griekenland en reisde u verder naar België waar u op 25 juni 2015 een asielaanvraag indiende.

Uw twee broers A. (...) en Y.(...) zouden recent in Zweden zijn aangekomen. U verklaart dat zij, net zoals uw ouders en twee zussen gevlucht zijn omwille van uw problemen en die van uw broer F.(...) die ongeveer 10 dagen na u Irak heeft verlaten en op 8 juli 2015 in België een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag, legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart (*21.11.2012), uw nationaliteitsbewijs (*19.02.2007), uw woonstkaart (*21.11.2012), uw huwelijksakte (*12.03.2002), een kopie van uw voedselrantsoenkaart (*14.12.2013), een document van Griekenland in verband met uw gevangenschap, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, de kopieën van de identiteitskaarten van uw vrouw en twee kinderen, twee oude badges, een document dat uw terugkeer naar het Iraakse leger bevestigt (*10.11.2013), verschillende foto's van gesprekken tussen leidinggevend en in het Iraakse leger en leidinggevend van de milities, een medisch attest in verband met uw verwondingen van april 2014, een kopie van een aanhoudingsbevel op uw naam (*13.10.2014), een certificaat van uw broer Mohammed die in Zweden is en twee oude foto's van uzelf in het leger.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u behalve het feit dat u niet wilt terugkeren naar uw werk, de Iraakse Special Forces, geen andere concrete redenen aanhaalt waardoor u niet kunt/wilt terugkeren naar Irak. U voegt hier enkel aan toe dat het sektarische geweld zal toenemen, maar haalt geen concrete vervolgingsfeiten aan of aanwijzingen waaruit blijkt dat u het slachtoffer bent of riskeert te worden van vervolging in geval van terugkeer naar Irak. De enige concrete reden die u aanhaalt waarom u niet naar Irak wilt terugkeren, is het feit dat u vreest opnieuw in dienst te moeten treden van de Special Forces en te worden ingezet in de strijd tegen IS of om een gevangenisstraf te krijgen omwille van desertie of te worden gedood omdat u niet terugkeerde naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt nood te hebben aan internationale bescherming omwille van desertie.

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten

in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u vond dat alles slordig verliep tijdens de gevechten omdat uw Fawj samen met de milities tegen IS vocht en dat u zeker niet wilde terugkeren naar de gevechten in Anbar nadat u gewond was geraakt. U was eveneens bekommerd om uw zwangere vrouw en zoon (gehoorverslag CGVS, p. 22, 26). Hierbij dient er evenwel te worden opgemerkt dat u, nadat u in november 2012 terugkeerde naar Irak, eerst aan de slag ging als aan- en verkoper van vastgoed, maar dat u een jaar later vrijwillig opnieuw toetrad tot de Special Forces. Het was bijgevolg een bewuste keuze om opnieuw als beroepsmilitair aan de slag te gaan. Het loutere feit dat u bij Fawj Al Kut terechtkwam, waar amper werk was en u bijgevolg aan geen enkele opdracht zou hebben deelgenomen, berust op het toeval. U kwam immers bij die Fawj terecht op basis van een loterij (gehoorverslag CGVS, p. 21). U had evenwel ook in een meer turbulente Fawj terecht kunnen komen en meteen voor gevaarlijke opdrachten kunnen worden ingezet. Uw broer F.(...) verklaart dat de Special Forces de sterkste eenheid zijn die worden ingezet om de moeilijkste opdrachten uit te voeren. Het hoort erbij dat je na een opdracht veilig kan terugkeren of niet (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 16). Aangezien u reeds van 2003 tot 2007 bij de Special Forces had gediend en ook uw broer F.(...) op het moment van uw terugkeer nog steeds in dienst was van de Special Forces, moest u zich voldoende bewust zijn geweest van de risico's verbonden aan een job als beroepsmilitair voor de Special Forces.

Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 22, 25-26), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Het is immers niet onlogisch dat de gespecialiseerde opdrachten van de Special Forces waarvoor deze troepen normaal gezien worden ingezet, meer georganiseerd verlopen dan onvoorspelbare gevechten in een oorlogssituatie. Hoewel u met de foto's van gesprekken tussen leidinggevende figuren van de Iraakse veiligheidsdiensten en de milities (die u via via in handen hebt gekregen) tracht aan te tonen dat de milities geïnfilteerd zijn in het leger en dat het leger zelf een militie is geworden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4), dient hierbij te worden benadrukt dat het geen geheim is dat de Iraakse autoriteiten iedereen, inclusief milities, heeft opgeroepen om IS de kop in te drukken. Dit wordt immers ook in de media veelbesproken. Uw verklaringen over het feit dat het leger zelf een militie is geworden en u niet voor een militie wou strijden, kunnen bijgevolg niet als aangetoond beschouwd worden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Het feit dat de milities samen met de veiligheidsdiensten van de Iraakse autoriteiten vechten op de frontlinie kan evenmin beschouwd worden als reden om u internationale bescherming te verlenen.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient er verder te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Verder wijst u op het feit dat u in geval van terugkeer het risico loopt beschuldigd te worden van desertie en in de gevangenis te belanden (gehoorverslag CGVS, p. 29). Hierbij dient er gewezen te worden op het feit dat u amper geïnformeerd bent over de gevolgen die iemand riskeert wanneer hij stopt met zijn werk. U verklaart in dit verband dat iemand die weigert om te vechten vermoord zal worden of in de gevangenis zal worden opgesloten, maar dat u hier in feite niet van op de hoogte bent (gehoorverslag CGVS, p. 29). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt welke de procedure is om het werk te verlaten, moet u wederom het antwoord schuldig blijven. U vermoedt dat die persoon in de gevangenis vliegt, maar hebt eigenlijk geen idee. Het zou ook kunnen dat die persoon vermoord zal worden omdat leger en milities nu samenwerken (gehoorverslag CGVS, p. 29). Deze verklaringen zijn echter louter gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. U hebt bovendien geen enkel idee wat er met andere mensen gebeurde die hun dienst verlieten. U moet het antwoord wederom schuldig blijven wanneer u gevraagd werd of er in andere situaties, bij collega's, een procedure werd opgestart. U verklaart geen

enkel idee te hebben wie is gevlucht, omdat de meesten Irak verlaten. Wat er nadien zou kunnen gebeuren, blijft u een raadsel (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ook over de gevangenisstraf die een deserteur riskeert, blijkt u niet op de hoogte te zijn. Uw antwoorden zijn wederom zeer gebrekkig en beknopt. U hebt bijvoorbeeld geen enkel idee in wat voor soort gevangenschappen deserteurs worden opgesloten. Wanneer u gevraagd wordt wat u wel weet over het lot van deserteurs, verklaart u dat zij een gevangenisstraf van 6 jaar of 3 maanden krijgen, maar dat u het eigenlijk niet weet. U verklaart dat de regering telkens nieuwe bevelen geeft, maar dat u enkel weet dat zij hard bestraft worden. Aangezien u geen enkel concreet voorbeeld kunt geven en uw verklaringen louter en alleen gebaseerd zijn op vermoedens, is het geenszins geloofwaardig dat zij hard bestraft worden. Ook in de brief die op uw naam zou zijn uitgevaardigd en waarvan u enkel een kopie neerlegt die u via Viber (smartphone) hebt ontvangen, staat niets geschreven over de gevolgen die u te wachten staan (gehoorverslag CGVS, p. 30). Gelet op het feit dat het aanhoudingsbevel dat u neerlegt louter een kopie betreft, kunnen er vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Iraakse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Uw broer F.(...)legt eenzelfde brief neer waarin hij wordt aangespoord om terug te keren naar zijn werk. Ook zijn brief vertoont tekenen van vervalsing. Ondanks het feit dat de brief zou zijn opgesteld door het hoofd van de antiterreurcel van ISOF, Fadil Al Barwari, bevat de brief zeer onofficiële verwoordingen en uitspraken. Zo wordt er geschreven dat F.(...)moet worden aangehouden en dat Al Hashd Al Shaabi hierbij mag helpen, aangevuld met de woorden 'doe maar het nodige hiervoor' (zie vertaling in gehoorverslag broer, 4.09.2015, p. 13). Ook in uw brief wordt er op die manier naar Al Hashd Al Shaabi verwezen (zie vertaling toegevoegd aan document nummer 11 – aanhoudingsbevel). Kortom, aan de authenticiteit van deze brief kan geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers zeer merkwaardig dat Al Hashd Al Shaabi hierbij rechtstreeks betrokken zou worden en dat verder alle officiële informatie ontbreekt. Er wordt immers niets geschreven over de termijn waarbinnen hij zich zou moeten aanmelden, noch over de datum dat hij zijn diensten heeft verlaten of de eventuele straf die hij riskeert. Hetzelfde geldt voor de brief die op uw naam zou zijn afgeleverd. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u het risico loopt te worden aangehouden in geval van terugkeer naar Irak. Indien er daadwerkelijk een officieel aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd op uw naam, zou er kunnen worden verwacht dat u meer gedetailleerde informatie hebt over hetgeen u te wachten staat. Het feit dat u helemaal geen idee hebt over de gevolgen die u te wachten staan (gehoorverslag CGVS, p. 29-30), wijst er eveneens op dat u effectief actief zal worden opgespoord en/of een disproportionele straf zou krijgen. U hebt dan ook op geen enkele manier aangetoond om welke reden en door wie dan ook te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Irak. Daarbij komt nog dat u, toen u in 2007 uw werk bij de Special Forces verliet en eveneens deserteerde, nooit een aanhoudingsbevel hebt gekregen. Er zouden evenmin maatregelen zijn getroffen nadat u uw dienst had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Toen u terugkeerde in november 2012 zou u zich bovendien eerst een jaar hebben beziggehouden met de aan- en verkoop van vastgoed. Het is bijgevolg geenszins onmogelijk om als beroepsmilitair te stoppen met werken en te veranderen van werk. U bood zich immers vrijwillig opnieuw aan bij de Special Forces in november 2013. Wanneer u gevraagd wordt of u van job kunt veranderen, verklaart u dat het moeilijk is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom dit moeilijk is, stelt u zich de vraag of u dan terug moet naar de sportzaal van uw vader. U vreest dat de regering wraak zal nemen omdat zij ooit te weten zullen komen dat u niet gedaan hebt wat er van u verlangd werd (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, hebt u deze vrees niet aannemelijk gemaakt. Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992 (heruitgave 2011), 167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Irakese leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in

casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Irakese autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Tot slot zijn er geen redenen om aan te nemen dat u als soenniet niet naar Nassiriyah kunt terugkeren. Het is allereerst zeer bevreemdend dat enkel u, maar niet uw broer F.(...) die zich in hetzelfde schuitje bevindt, een vrees voor vervolging inroept omdat u als soenniet leefde in Nassiriyah (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Het is in die zin merkwaardig dat uitgerekend u, die van 2007 tot 2012 in Europa verbleef en slechts voor 1,5 jaar is teruggekeerd naar Irak, deze vrees inroept, terwijl uw broer F.(...), die zijn hele leven in Irak heeft gewoond, deze vrees niet inroept. Uw broer verklaart hieromtrent dat er in zijn wijk in Nassiriyah niet veel soennieten wonen, maar dat dit volgens hem niet voor problemen zorgt. Hij voegt daar zelfs aan toe dat heel zijn leven daar was en dat soennieten en sjiieten daar met elkaar trouwen (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 21). Uw broer lijkt duidelijk geen onderscheid te maken tussen soennieten en sjiieten en ziet er geen graten in dat hij als soenniet in Nassiriyah woonde. Nergens uit zijn verklaringen is bijgevolg gebleken dat hij (en bijgevolg eveneens de rest van de familie), louter en alleen omdat jullie soennieten zijn, een risico lopen op vervolging in Nassiriyah. Wat betreft uw verklaringen over uw vrees voor vervolging omdat u soenniet bent, kan er verder worden opgemerkt dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan het feit dat jullie soennieten zouden zijn. Allereerst is het zeer eigenaardig dat u verklaart dat uw overleden familieleden begraven zijn in Najaf. Najaf is echter dé plaats waar sjiieten begraven worden. U slaagt er niet in te verduidelijken hoe het komt dat uw familieleden daar begraven zijn, maar kunt ook niet zeggen waar soennitische begraafplaatsen zich dan wel bevinden. U verklaart dat die misschien in Bagdad zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u verklaart dat de oproeping tot bidden anders is voor sjiieten dan voor soennieten en u vervolgens gevraagd wordt om verder uit te leggen wat u hiermee bedoelt, slaagt u er enkel in te vertellen hoe de oproeping voor sjiieten verloopt. U voegt daar nog aan toe dat die oproeping beledigend is voor soennieten omdat soennieten 'niet zoiets zeggen over Ali'. Waarom die uitspraken beledigend zijn voor soennieten, kunt u echter niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is echter zeer eigenaardig dat u hierover spreekt vanuit een sjiitisch perspectief en er niet in slaagt dit te verduidelijken. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of uw familie problemen heeft gehad omdat zij soenniet zijn, kunt u geen enkel concreet voorbeeld aanhalen. U houdt het bij de vage verwoordingen: 'na de oorlog hoorden wij slechte woorden van hen, het zijn soennieten, wahabieten' (gehoorverslag CGVS, p. 9). Zelfs indien bepaalde mensen dergelijke uitspraken zouden hebben gedaan, dan nog kan er niet gesproken worden van vervolging. Indien uw familie het als soenniet daadwerkelijk moeilijk zou hebben gehad in Nassiriyah, zou uw familie bovendien niet over zoveel eigendommen beschikken in de stad. Uw familie was immers eigenaar van een sportzaal, verschillende groentewinkels, een slagerij en twee huizen. Deze zaken zouden nog steeds in het bezit zijn van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het feit dat u zich na uw terugkeer in november 2012 probleemloos kon bezighouden met de aan- en verkoop van vastgoed, wijst er evenmin op dat u als soenniet vervolgd zou worden. Gelet op het feit dat uw broer F.(...) aangeeft dat hij als soenniet zijn hele leven daar heeft gewoond en geen concrete problemen aanhaalt omwille van zijn religieuze strekking, lijkt het er niet op dat u en/of uw familie louter en alleen omwille van jullie religieuze strekking een risico lopen op vervolging.

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u, noch uw broer F.(...), concrete redenen aanhalen waardoor de rest van uw familie Nassiriyah verlaten zou hebben. Toen uw broer F.(...) 2 maanden voor u gehoord werd op het CGVS, was uw één van uw broers nog werkzaam als politieagent in Nassiriyah en woonden ook uw ouders, jongste zus en andere broer in Nassiriyah (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 14). Sinds de aankomst van uw broer F.(...) in België zou enkel uw broer S.(...) vertrokken zijn uit Irak en in Zweden asiel hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaart u dat heel de familie in Turkije of Europa is (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaart bovendien dat uw broers Y.(...), A.(...) en S.(...) al 3 maanden geleden zijn aangekomen in Zweden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is dan ook zeer eigenaardig dat Y.(...) en A.(...) volgens uw broer F.(...) tijdens zijn gehoor op het CGVS, amper twee maanden voor uw gehoor op het CGVS, nog in Irak waren. Nergens uit de verklaringen van uw broer F.(...) of uw verklaringen is gebleken dat uw broer S.(...) of andere familieleden om welke reden dan ook met problemen geconfronteerd werden waardoor zij genooddaakt waren om Irak te verlaten. Ondanks het feit dat uw broer F.(...) het vertrek van S.(...) linkt aan zijn werk en dat van u, kan hij geen concrete vervolgingsfeiten aanhalen. Uw broer F.(...) verklaart kort en bondig dat mensen zeggen dat u en uw broer met de Amerikanen werken en dat jullie geen goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS F.(...), 4.09.2015, p. 15). Het loutere feit dat mensen dit gezegd hebben, kan geenszins als een daad van vervolging worden beschouwd. Ook u lijkt aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van een concrete

vluchtaanleiding van uw familie. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat u en uw broer niet zijn teruggekeerd naar jullie werk. Wanneer u gevraagd wordt wat er zeer concreet gebeurd is, verklaart u eveneens zeer vaag en beknopt dat jullie 'ook in Nassiriyah hebben gewerkt om terreur te bestrijden en dat zij naar onze woning kwamen om naar mij te vragen' (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Uiteindelijk verklaart u dat mannen gekleed in het zwart naar uw woning kwamen en naar u vroegen. Uw verklaringen hieromtrent blijven echter zeer vaag. Zo kunt u niet eens met zekerheid zeggen wanneer dit is gebeurd en of het een eenmalig feit betrof. U verklaart te denken dat het in augustus 2014 gebeurde en te denken dat het 1 keer gebeurde. U hebt louter en alleen een vermoeden dat het mensen van uw werk zijn omdat enkel mensen van uw werk met zwarte Hummers rijden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien uw broer F.(...)over deze gebeurtenis helemaal niets heeft verteld ondanks het feit dat ook hem gevraagd werd naar concrete incidenten, kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. U slaagt er bovendien niet in een logische uitleg te geven waarom uw familie de beslissing nam om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zij vertrokken immers pas een jaar na het zogenaamde bezoek van mannen gekleed in het zwart. U haalt verder geen andere incidenten of concrete vluchtaanleiding aan.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus "Iraq, The Security Situation in South Iraq" van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen gevisieerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar (Nassiriyah) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel

deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuen valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve wordt er eveneens gewezen op het feit dat uw broer F.(...) N.(...)M.(...)A.(...)-O.(...) (OV 8.089.095) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Hierbij dient er te worden benadrukt dat u hetzelfde profiel hebt als uw broer F.(...). Jullie waren beiden immers werkzaam voor de Iraakse Special Forces. Uit het dossier van uw broer is bovendien gebleken dat er redenen zijn om te stellen dat artikel 1, F(a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) op hem van toepassing zijn. Dit werd echter niet verder onderzocht, gelet op het feit dat er geen redenen zijn om hem (of u) het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen, van “artikel 3 gemeen” van de verdragen van Genève d.d. 12 augustus 1949, van artikel 9.2, e) van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011, van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4 §2, 48/5, 48/6 en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 4 en 26 van het Koninklijk Besluit van 22 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur, redelijkheid en zorgvuldigheid, van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, van de artikelen 3, 5, 7, 9, 10, 11 en 14 EVRM, van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

2.2. Wat de formele motiveringsplicht betreft, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft verzoeker een zodanig inzicht in de motieven

van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt.

2.3. Inzake de opgeworpen schending van artikel 26 van het KB tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, stelt verzoeker op zeer algemene wijze dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwijst naar een aantal vaststellingen zonder op enige wijze haar beweringen te staven. Verzoeker concretiseert echter niet over welke vaststellingen dit gaat, noch over welke door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehanteerde informatie, wat niet afdoende is om een schending van artikel 26 van het KB aan te tonen. De Raad onderstreept vervolgens dat de door verzoeker aangehaalde rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, individuele gevallen betreft en geen precedentwaarde heeft die bindend is.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.5. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.6. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad verzoeker evenmin als vluchteling erkennen of hem de subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Allereerst dient erop gewezen te worden dat u behalve het feit dat u niet wilt terugkeren naar uw werk, de Iraakse Special Forces, geen andere concrete redenen aanhaalt waardoor u niet kunt/wilt terugkeren naar Irak. U voegt hier enkel aan toe dat het sektarische geweld zal toenemen, maar haalt geen concrete vervolgingsfeiten aan of aanwijzingen waaruit blijkt dat u het slachtoffer bent of riskeert te worden van vervolging in geval van terugkeer naar Irak. De enige concrete reden die u aanhaalt waarom u niet naar Irak wilt terugkeren, is het feit dat u vreest opnieuw in dienst te moeten treden van

de Special Forces en te worden ingezet in de strijd tegen IS of om een gevangenisstraf te krijgen omwille van desertie of te worden gedood omdat u niet terugkeerde naar uw werk (gehoorverslag CGVS, p. 29-30). U hebt echter niet aannemelijk gemaakt nood te hebben aan internationale bescherming omwille van desertie.

Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u vond dat alles slordig verliep tijdens de gevechten omdat uw Fawj samen met de milities tegen IS vocht en dat u zeker niet wilde terugkeren naar de gevechten in Anbar nadat u gewond was geraakt. U was eveneens bekommerd om uw zwangere vrouw en zoon (gehoorverslag CGVS, p. 22, 26). Hierbij dient er evenwel te worden opgemerkt dat u, nadat u in november 2012 terugkeerde naar Irak, eerst aan de slag ging als aan- en verkoper van vastgoed, maar dat u een jaar later vrijwillig opnieuw toetrad tot de Special Forces. Het was bijgevolg een bewuste keuze om opnieuw als beroepsmilitair aan de slag te gaan. Het loutere feit dat u bij Fawj Al Kut terechtkwam, waar amper werk was en u bijgevolg aan geen enkele opdracht zou hebben deelgenomen, berust op het toeval. U kwam immers bij die Fawj terecht op basis van een loterij (gehoorverslag CGVS, p. 21). U had evenwel ook in een meer turbulente Fawj terecht kunnen komen en meteen voor gevaarlijke opdrachten kunnen worden ingezet. Uw broer F.(...)verklaart dat de Special Forces de sterkste eenheid zijn die worden ingezet om de moeilijkste opdrachten uit te voeren. Het hoort erbij dat je na een opdracht veilig kan terugkeren of niet (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 16). Aangezien u reeds van 2003 tot 2007 bij de Special Forces had gediend en ook uw broer F.(...)op het moment van uw terugkeer nog steeds in dienst was van de Special Forces, moest u zich voldoende bewust zijn geweest van de risico's verbonden aan een job als beroepsmilitair voor de Special Forces.

Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 22, 25-26), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Het is immers niet onlogisch dat de gespecialiseerde opdrachten van de Special Forces waarvoor deze troepen normaal gezien worden ingezet, meer georganiseerd verlopen dan onvoorspelbare gevechten in een oorlogssituatie. Hoewel u met de foto's van gesprekken tussen leidinggevende figuren van de Iraakse veiligheidsdiensten en de milities (die u via via in handen hebt gekregen) tracht aan te tonen dat de milities geïnfiltreerd zijn in het leger en dat het leger zelf een militie is geworden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4), dient hierbij te worden benadrukt dat het geen geheim is dat de Iraakse autoriteiten iedereen, inclusief milities, heeft opgeroepen om IS de kop in te drukken. Dit wordt immers ook in de media veelbesproken. Uw verklaringen over het feit dat het leger zelf een militie is geworden en u niet voor een militie wou strijden, kunnen bijgevolg niet als aangetoond beschouwd worden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Het feit dat de milities samen met de veiligheidsdiensten van de Iraakse autoriteiten vechten op de frontlinie kan evenmin beschouwd worden als reden om u internationale bescherming te verlenen.

Wat betreft uw vrees om gewond te raken of gedood te worden dient er verder te worden opgemerkt dat het tot de soevereine bevoegdheid van een staat behoort om zijn troepen in te zetten in een conflict en hiertoe de nodige manschappen te voorzien. De eventualiteit dat er slachtoffers vallen onder de ingezette troepen is eigen aan een gewapend conflict en maakt dan ook geen vervolging uit in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw vrees gewond te raken kan dan ook niet als geldige reden worden beschouwd om te verzaken aan uw militaire taken. Dit klemmt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat Irak heden geen dienstplicht kent en het Irakese leger samengesteld is uit personen die vrijwillig in dienst getreden zijn omdat zij een carrière als beroepsmilitair ambiëren. Aangezien u, op het ogenblik dat u vrijwillig in dienst trad, wist (of behoorde te weten) dat er een reële kans bestond dat u ook daadwerkelijk zou ingezet worden in een gewapend conflict, kan er redelijkerwijze van uit gegaan worden dat er in uw hoofde geen sprake is van ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die uw desertie voorschrijven. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Verder wijst u op het feit dat u in geval van terugkeer het risico loopt beschuldigd te worden van desertie en in de gevangenis te belanden (gehoorverslag CGVS, p. 29). Hierbij dient er gewezen te worden op

het feit dat u amper geïnformeerd bent over de gevolgen die iemand riskeert wanneer hij stopt met zijn werk. U verklaart in dit verband dat iemand die weigert om te vechten vermoord zal worden of in de gevangenis zal worden opgesloten, maar dat u hier in feite niet van op de hoogte bent (gehoorverslag CGVS, p. 29). Wanneer u vervolgens gevraagd wordt welke de procedure is om het werk te verlaten, moet u wederom het antwoord schuldig blijven. U vermoedt dat die persoon in de gevangenis vliegt, maar hebt eigenlijk geen idee. Het zou ook kunnen dat die persoon vermoord zal worden omdat leger en milities nu samenwerken (gehoorverslag CGVS, p. 29). Deze verklaringen zijn echter louter gebaseerd op uw persoonlijke vermoedens. U hebt bovendien geen enkel idee wat er met andere mensen gebeurde die hun dienst verlieten. U moet het antwoord wederom schuldig blijven wanneer u gevraagd werd of er in andere situaties, bij collega's, een procedure werd opgestart. U verklaart geen enkel idee te hebben wie is gevlucht, omdat de meesten Irak verlaten. Wat er nadien zou kunnen gebeuren, blijft u een raadsel (gehoorverslag CGVS, p. 29). Ook over de gevangenisstraf die een deserteur riskeert, blijkt u niet op de hoogte te zijn. Uw antwoorden zijn wederom zeer gebrekkig en beknopt. U hebt bijvoorbeeld geen enkel idee in wat voor soort gevangenis deserteurs worden opgesloten. Wanneer u gevraagd wordt wat u wel weet over het lot van deserteurs, verklaart u dat zij een gevangenisstraf van 6 jaar of 3 maanden krijgen, maar dat u het eigenlijk niet weet. U verklaart dat de regering telkens nieuwe bevelen geeft, maar dat u enkel weet dat zij hard bestraft worden. Aangezien u geen enkel concreet voorbeeld kunt geven en uw verklaringen louter en alleen gebaseerd zijn op vermoedens, is het geenszins geloofwaardig dat zij hard bestraft worden. Ook in de brief die op uw naam zou zijn uitgevaardigd en waarvan u enkel een kopie neerlegt die u via Viber (smartphone) hebt ontvangen, staat niets geschreven over de gevolgen die u te wachten staan (gehoorverslag CGVS, p. 30). Gelet op het feit dat het aanhoudingsbevel dat u neerlegt louter een kopie betreft, kunnen er vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt immers dat Iraakse documenten gemakkelijk vervalst kunnen worden. Uw broer F.(...)legt eenzelfde brief neer waarin hij wordt aangespoord om terug te keren naar zijn werk. Ook zijn brief vertoont tekenen van vervalsing. Ondanks het feit dat de brief zou zijn opgesteld door het hoofd van de antiterreurcel van ISOF, Fadil Al Barwari, bevat de brief zeer onofficiële verwoordingen en uitspraken. Zo wordt er geschreven dat F.(...) moet worden aangehouden en dat Al Hashd Al Shaabi hierbij mag helpen, aangevuld met de woorden 'doe maar het nodige hiervoor' (zie vertaling in gehoorverslag broer, 4.09.2015, p. 13). Ook in uw brief wordt er op die manier naar Al Hashd Al Shaabi verwezen (zie vertaling toegevoegd aan document nummer 11 – aanhoudingsbevel). Kortom, aan de authenticiteit van deze brief kan geen enkel geloof worden gehecht. Het is immers zeer merkwaardig dat Al Hashd Al Shaabi hierbij rechtstreeks betrokken zou worden en dat verder alle officiële informatie ontbreekt. Er wordt immers niets geschreven over de termijn waarbinnen hij zich zou moeten aanmelden, noch over de datum dat hij zijn diensten heeft verlaten of de eventuele straf die hij riskeert. Hetzelfde geldt voor de brief die op uw naam zou zijn afgeleverd. Er kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen dat u het risico loopt te worden aangehouden in geval van terugkeer naar Irak. Indien er daadwerkelijk een officieel aanhoudingsbevel zou zijn uitgevaardigd op uw naam, zou er kunnen worden verwacht dat u meer gedetailleerde informatie hebt over hetgeen u te wachten staat. Het feit dat u helemaal geen idee hebt over de gevolgen die u te wachten staan (gehoorverslag CGVS, p. 29-30), wijst er eveneens op dat u effectief actief zal worden opgespoord en/of een disproportionele straf zou krijgen. U hebt dan ook op geen enkele manier aangetoond om welke reden en door wie dan ook te worden vervolgd in geval van terugkeer naar Irak. Daarbij komt nog dat u, toen u in 2007 uw werk bij de Special Forces verliet en eveneens deserteerde, nooit een aanhoudingsbevel hebt gekregen. Er zouden evenmin maatregelen zijn getroffen nadat u uw dienst had verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 27-28). Toen u terugkeerde in november 2012 zou u zich bovendien eerst een jaar hebben beziggehouden met de aan- en verkoop van vastgoed. Het is bijgevolg geenszins onmogelijk om als beroepsmilitair te stoppen met werken en te veranderen van werk. U bood zich immers vrijwillig opnieuw aan bij de Special Forces in november 2013. Wanneer u gevraagd wordt of u van job kunt veranderen, verklaart u dat het moeilijk is. Wanneer u vervolgens gevraagd wordt waarom dit moeilijk is, stelt u zich de vraag of u dan terug moet naar de sportzaal van uw vader. U vreest dat de regering wraak zal nemen omdat zij ooit te weten zullen komen dat u niet gedaan hebt wat er van u verlangd werd (gehoorverslag CGVS, p. 30). Zoals hierboven reeds werd beargumenteerd, hebt u deze vrees niet aannemelijk gemaakt.

Hoe dan ook, strafvervolgning omwille van desertie maakt in se geen vervolging uit in de zin van artikel 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag. Het komt iedere soevereine Staat immers toe de militaire dienst(plicht) op zijn grondgebied vrij te regelen en een vervolging of een bestraffing omwille van desertie kan in principe niet worden aanzien als vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag, noch als ernstige schade in de zin van de definitie van subsidiaire bescherming (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992 (heruitgave 2011),

167). Minstens moet er sprake zijn van onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat deserteurs in Irak bestraft kunnen worden op grond van artikel 35 van de Military Penal Code die in 2007 uitgevaardigd werd. Dit artikel voorziet in gevangenisstraffen die variëren van twee tot zeven jaar, wat niet kan bestempeld worden als een disproportionele of onevenredig zware bestraffing. Bovendien blijkt uit dezelfde informatie dat desertie uit het Iraakse leger in de praktijk slechts uitzonderlijk, en doorgaans in combinatie met andere inbreuken op de militaire wetgeving, gerechtelijk vervolgd wordt. Daarenboven wordt desertie in de praktijk minder zwaar bestraft dan de Military Penal Code toestaat. Verschillende onafhankelijke en betrouwbare bronnen geven aan dat deserteurs die hun excuses aanbieden hooguit 30 dagen detentie riskeren. Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat artikel 35 van de militaire strafwet de doodstraf oplegt, maar deze straf wordt enkel opgelegd aan zij die in oorlogstijd deserteren om zich aan te sluiten bij de vijand, hetgeen in casu niet het geval is. Hoe dan ook, er zijn geen gevallen bekend van deserteurs die op basis van artikel 35 van de militaire strafwet ter dood veroordeeld zijn. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat desertie niet onevenredig of disproportioneel bestraft wordt door de Iraakse autoriteiten. Er kan dan ook in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming vastgesteld worden.

Tot slot zijn er geen redenen om aan te nemen dat u als soenniet niet naar Nassiriyah kunt terugkeren. Het is allereerst zeer bevreemdend dat enkel u, maar niet uw broer F.(...) die zich in hetzelfde schuitje bevindt, een vrees voor vervolging inroept omdat u als soenniet leefde in Nassiriyah (gehoorverslag CGVS, p. 8-9). Het is in die zin merkwaardig dat uitgerekend u, die van 2007 tot 2012 in Europa verbleef en slechts voor 1,5 jaar is teruggekeerd naar Irak, deze vrees inroept, terwijl uw broer F.(...), die zijn hele leven in Irak heeft gewoond, deze vrees niet inroept. Uw broer verklaart hieromtrent dat er in zijn wijk in Nassiriyah niet veel soennieten wonen, maar dat dit volgens hem niet voor problemen zorgt. Hij voegt daar zelfs aan toe dat heel zijn leven daar was en dat soennieten en sjiieten daar met elkaar trouwen (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 21). Uw broer lijkt duidelijk geen onderscheid te maken tussen soennieten en sjiieten en ziet er geen graten in dat hij als soenniet in Nassiriyah woonde. Nergens uit zijn verklaringen is bijgevolg gebleken dat hij (en bijgevolg eveneens de rest van de familie), louter en alleen omdat jullie soennieten zijn, een risico lopen op vervolging in Nassiriyah. Wat betreft uw verklaringen over uw vrees voor vervolging omdat u soenniet bent, kan er verder worden opgemerkt dat er ernstige redenen zijn om te twifelen aan het feit dat jullie soennieten zouden zijn. Allereerst is het zeer eigenaardig dat u verklaart dat uw overleden familieleden begraven zijn in Najaf. Najaf is echter dé plaats waar sjiieten begraven worden. U slaagt er niet in te verduidelijken hoe het komt dat uw familieleden daar begraven zijn, maar kunt ook niet zeggen waar soennitische begraafplaatsen zich dan wel bevinden. U verklaart dat die misschien in Bagdad zijn (gehoorverslag CGVS, p. 10). Wanneer u verklaart dat de oproeping tot bidden anders is voor sjiieten dan voor soennieten en u vervolgens gevraagd wordt om verder uit te leggen wat u hiermee bedoelt, slaagt u er enkel in te vertellen hoe de oproeping voor sjiieten verloopt. U voegt daar nog aan toe dat die oproeping beledigend is voor soennieten omdat soennieten 'niet zoiets zeggen over Ali'. Waarom die uitspraken beledigend zijn voor soennieten, kunt u echter niet verduidelijken (gehoorverslag CGVS, p. 8). Het is echter zeer eigenaardig dat u hierover spreekt vanuit een sjiitisch perspectief en er niet in slaagt dit te verduidelijken. Wanneer u bovendien gevraagd wordt of uw familie problemen heeft gehad omdat zij soenniet zijn, kunt u geen enkel concreet voorbeeld aanhalen. U houdt het bij de vage verwoordingen: 'na de oorlog hoorden wij slechte woorden van hen, het zijn soennieten, wahabieten' (gehoorverslag CGVS, p. 9). Zelfs indien bepaalde mensen dergelijke uitspraken zouden hebben gedaan, dan nog kan er niet gesproken worden van vervolging. Indien uw familie het als soenniet daadwerkelijk moeilijk zou hebben gehad in Nassiriyah, zou uw familie bovendien niet over zoveel eigendommen beschikken in de stad. Uw familie was immers eigenaar van een sportzaal, verschillende groentewinkels, een slagerij en twee huizen. Deze zaken zouden nog steeds in het bezit zijn van uw vader (gehoorverslag CGVS, p. 13). Het feit dat u zich na uw terugkeer in november 2012 probleemloos kon bezighouden met de aan- en verkoop van vastgoed, wijst er evenmin op dat u als soenniet vervolgd zou worden. Gelet op het feit dat uw broer F.(...) aangeeft dat hij als soenniet zijn hele leven daar heeft gewoond en geen concrete problemen aanhaalt omwille van zijn religieuze strekking, lijkt het er niet op dat u en/of uw familie louter en alleen omwille van jullie religieuze strekking een risico lopen op vervolging.

Bijkomend dient erop gewezen te worden dat u, noch uw broer F.(...), concrete redenen aanhalen waardoor de rest van uw familie Nassiriyah verlaten zou hebben. Toen uw broer F.(...) 2 maanden voor u gehoord werd op het CGVS, (...) woonden ook uw ouders, jongste zus en andere broer in Nassiriyah

(gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 14). Sinds de aankomst van uw broer F.(...)in België zou enkel uw broer S.(...)vertrokken zijn uit Irak en in Zweden asiel hebben aangevraagd (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 15). Tijdens uw gehoor op het CGVS, verklaart u dat heel de familie in Turkije of Europa is (gehoorverslag CGVS, p. 10). U verklaart bovendien dat uw broers Y.(...), A.(...) en S.(...) al 3 maanden geleden zijn aangekomen in Zweden (gehoorverslag CGVS, p. 16). Het is dan ook zeer eigenaardig dat Y.(...) en A.(...) volgens uw broer F.(...) tijdens zijn gehoor op het CGVS, amper twee maanden voor uw gehoor op het CGVS, nog in Irak waren. Nergens uit de verklaringen van uw broer F.(...) of uw verklaringen is gebleken dat uw broer S.(...) of andere familieleden om welke reden dan ook met problemen geconfronteerd werden waardoor zij genoodzaakt waren om Irak te verlaten. Ondanks het feit dat uw broer F.(...) het vertrek van S.(...) linkt aan zijn werk en dat van u, kan hij geen concrete vervolgingsfeiten aanhalen. Uw broer F.(...) verklaart kort en bondig dat mensen zeggen dat u en uw broer met de Amerikanen werken en dat jullie geen goede mensen zijn (gehoorverslag CGVS F.(...), 4.09.2015, p. 15). Het loutere feit dat mensen dit gezegd hebben, kan geenszins als een daad van vervolging worden beschouwd. Ook u lijkt aanvankelijk niet op de hoogte te zijn van een concrete vluchtaanleiding van uw familie. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat u en uw broer niet zijn teruggekeerd naar jullie werk. Wanneer u gevraagd wordt wat er zeer concreet gebeurd is, verklaart u eveneens zeer vaag en beknopt dat jullie 'ook in Nassiriyah hebben gewerkt om terreur te bestrijden en dat zij naar onze woning kwamen om naar mij te vragen' (gehoorverslag CGVS, p. 10-11). Uiteindelijk verklaart u dat mannen gekleed in het zwart naar uw woning kwamen en naar u vroegen. Uw verklaringen hieromtrent blijven echter zeer vaag. Zo kunt u niet eens met zekerheid zeggen wanneer dit is gebeurd en of het een eenmalig feit betrof. U verklaart te denken dat het in augustus 2014 gebeurde en te denken dat het 1 keer gebeurde. U hebt louter en alleen een vermoeden dat het mensen van uw werk zijn omdat enkel mensen van uw werk met zwarte Hummers rijden (gehoorverslag CGVS, p. 11). Aangezien uw broer F.(...) over deze gebeurtenis helemaal niets heeft verteld ondanks het feit dat ook hem gevraagd werd naar concrete incidenten, kunnen er ernstige bedenkingen worden gemaakt bij de geloofwaardigheid van deze gebeurtenis. U slaagt er bovendien niet in een logische uitleg te geven waarom uw familie de beslissing nam om het land te verlaten (gehoorverslag CGVS, p. 10). Zij vertrokken immers pas een jaar na het zogenaamde bezoek van mannen gekleed in het zwart. U haalt verder geen andere incidenten of concrete vluchtaanleiding aan.

(...)

Volledigheidshalve wordt er eveneens gewezen op het feit dat uw broer F.(...) N.(...) M.(...) A.(...)-O.(...) (OV 8.089.095) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Hierbij dient er te worden benadrukt dat u hetzelfde profiel hebt als uw broer F.(...)I. Jullie waren beiden immers werkzaam voor de Iraakse Special Forces. Uit het dossier van uw broer is bovendien gebleken dat er redenen zijn om te stellen dat artikel 1, F(a) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (Vluchtelingenconventie) en artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet) op hem van toepassing zijn. Dit werd echter niet verder onderzocht, gelet op het feit dat er geen redenen zijn om hem (of u) het vluchtelingenstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.”.

Voormelde vaststellingen zijn pertinent, deugdelijk en vinden allen steun in het administratief dossier.

Met de enkele bewering dat uit zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en uit de neergelegde rapporten en andere documenten in bijlage blijkt dat de door hem aangehaalde artikelen van het EVRM in Irak geschonden zijn ten aanzien van verzoeker en ten aanzien van de bevolking in het algemeen, hierbij verwijzend naar de terreurakten door IS en andere extremistische milities kan verzoeker geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen. Hetzelfde geldt voor zijn theoretische betoog omtrent het onderzoek van de asielaanvraag in hoofde van de verwerende partij. Dit volstaat immers niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Met betrekking tot internationale bescherming wegens het verlaten van zijn militaire plichten voert verzoeker aan dat zijn vrees voor vervolging gebaseerd is op zijn weigering terug in dienst te gaan binnen zijn eenheid gevestigd te al-Anbar. Verzoeker licht dit verder als volgt toe:

“Dat verzoeker dit heeft geweigerd nadat te hebben vastgesteld dat het leger onder controle was gevallen van de extremistische milities in Al Anbar, en dit met de toestemming van de Irakese regering;

Dat verzoeker verklaarde gedurende het interview dat de bevelen niet meer gegeven werden volgens de militaire hiërarchie en volgens de beginselen en plichten eigen aan het leger, maar wel door de leden van de extremistische milities;

Dat verzoeker zulke situatie niet kon aanvaarden;

Dat verzoeker zich verzet tegen deze officieuze leiding en organisatie van het Irakees leger,

Dat verzoeker zich des te meer verzet tegen de situatie dat de gegeven bevelen, volgens hem, een schending vormen van de elementaire regels van menselijk gedrag;

Dat omwille de invloed en betrokkenheid van de extremistische milities in het Irakees leger, verzoeker afstand heeft genomen zijn legerdienst en plichten;

Dat, inderdaad, zowel de leiding als de methodes en gebruikte middelen in het context van het gewapend conflict die heerst in Irak, onaanvaardbaar waren voor verzoeker;

Dat hij zeer kort na zijn aankomst in Al Anbar de beslissing had genomen om, zodra hij de mogelijkheid ervan had, te vluchten;

Dat het in deze omstandigheden is dat verzoeker na zijn ziekteverlof wegens de aanslag van 1.04.2014, uit Irak is gevlucht, alhoewel de dokter beoordeelde dat verzoeker geschikt was om zijn legerdienst te hernemen;

Dat een terugkeer in Al Anbar, na de afschuwelijkheden dat verzoeker daar heeft vastgesteld, voor hem onvoorstelbaar was;

Dat hij dan, tegen de orde van het leger, heeft besloten het land te verlaten;”.

Verder verwijt verzoeker het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet vermeldt van waar of welke bron ze de voorwaarden opgesomd in de bestreden beslissing haalt, waardoor hij niet in staat is de wettigheid van de redenering en motivatie hieromtrent na te gaan; dat dit een schending vormt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Verzoeker verwijst in dit kader nog naar artikel 6 *juncto* artikel 13 van het EVRM.

Verzoeker betwist de bewering dat hij geen gegronde gewetensbezwaren heeft die aanleiding hebben gegeven tot zijn desertie. Verzoeker licht dit als volgt toe:

“Dat inderdaad verzoeker gedurende zijn interview duidelijk heeft meegedeeld dat hij vernomen had de het Irakees leger onder controle is gevallen van extreme milities;

Dat verzoeker nl. verklaart:

- Hij is bij Al Hashd Al Shaabi en traint mensen in Iran. Dus de regering is zoals een militie geworden (gehoorverslag, p. 4)

- 2014, in april. Ik was daar verschoten in Anbar, omdat ik gezien had dat het geen echte leger was, maar gewoon milities daar (gehoorverslag, p.4),

- Door de milities die voor problemen hebben gezorgd. Het is sektarisch. Ik heb bewijzen aan u getoond waar het leger is en iemand met een tulband die erbij zit. Hoe kan dat? Het land is kapot. Gedaan.(gehoorverslag, p.9)

- Het was niet goed. Er was niets echt leger van. Het was zonder echte bevelen van het leger zelf. Zij gaven ons het wapen en zeiden tegen ons: jullie moeten met dit wapen die woning binnen gaan. CGVS:U zegt de hele tijd “zij”, maar dat is vervelend, want ik weet niet over wie u het hebt? AZ:Ja, maar, ik zeg u dat onze leiders niet van het leger zijn. Het zijn milities. Die zijn niet ban het leger, maar die kwamen met hun tulband en gewone kledij en gaven ons de opdracht (gehoorverslag, p. 20)

- Wij werden slaven voor de anderen (gehoorverslag, p. 24),

Dat verzoeker benadrukt dat hij vrijwillig terugkeerde naar het leger (gehoorverslag, p. 13);

Dat zijn gedachten over het leger veranderd zijn eenmaal hij in Al Anbar aankwam;

Dat hij daar heeft vastgesteld dat het leger helemaal verderven en onder de controle van de extremistische milities zat;

Dat er aan de militaire werd gevraagd de huizen binnen te treden en te schieten zonder dat deze bevelen van het leger kwamen, doch van de milities;

Dat dit de reden is waarom, enerzijds verzoeker uiterst beangstig is geworden, en anderzijds, hij de beslissing nam het leger te deserteren en zijn plichten niet meer te vervullen;

Dat uit het gehoorverslag duidelijk blijkt dat verzoeker zich verzet tegen de huidige leiding van het leger in Irak;

Dat verzoeker coherente verklaring aflegt die aanduiden dat het leger in Anbar, waar verzoeker geplaatst werd en moest terugkeren na zijn ziekteverlof in geval hij Irak niet had gevlucht, in handen is van de milities;

Dat hij daarom is gevlucht;

Dat verzoeker dus duidelijk verklaart onoverkomelijke gewetensbezwaren te hebben tegenover de manier waarop het Irakees leger geleid is en de opdrachten dat de militaire moeten uitvoeren;

Dat hij ook duidelijk maakt dat het wegens deze onoverkomelijke gewetensbezwaren dat hij het leger heeft gedeserteerd en uit het land is gevlucht;”.

Verzoeker vervolgt zijn betoog door te stellen dat de aanwezigheid van de vele milities in al-Anbar en binnen de legerdiensten een gegronde reden van onoverkomelijk gewetensbezwaren is; dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet betwist dat de milities binnen het leger aanwezig zijn en dat ze het leger en de militairen zowel leiden als beïnvloeden. Verzoeker bevestigt dat hij vrijwillig naar het leger is teruggekeerd in 2013, maar dat zijn opstand ontstond eenmaal hij gedwongen werd overgeplaatst naar Anbar en de afschuwelijke situatie die er heerst door had. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan dan ook niet uit het gegeven dat hij vrijwillig is teruggekeerd naar het leger enig argument halen dat er op wijst dat hij geen deserteur is. Verzoeker benadrukt dat hij niet de risico's verbonden aan zijn werk heeft ingeroepen als reden van zijn desertie, maar de aanwezigheid en invloed van de milities op de leiding van het leger en ten gevolge de opdrachten die hij als militair moest uitvoeren, alsook de risico's eraan gelinkt.

Daarnaast beweert verzoeker dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe voorwaarde toevoegt aan de erkenning van een internationale beschermingsstatus omwille van desertie, omdat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen toevoegt dat een *“gewetensbezwaren op grond van uw godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging”* naar voren zou moeten brengen om zijn desertie aannemelijk te maken, terwijl er opnieuw geen enkele referentie wordt gegeven omtrent deze voorwaarde. Dat als het toekennen van een internationale bescherming bepaald is op het bestaan van een gewetensbezwaren op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging, het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker hierover had moeten ondervragen. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft hierover echter geen vragen gesteld aan verzoeker, of tenminste geen grondig onderzoek hieromtrent heeft geleid gedurende het interview. Dat de bewering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens dewelke verzoeker geen gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of ander diepgewortelde overtuigingen heeft, zouden deze in rechten gerechtvaardigd zijn *quod non*, een louter subjectieve appreciatie is.

De Raad wijst er vooreerst op dat het iedere soevereine staat toekomt om de militaire dienstplicht, de organisatie van een reserve en de eventuele mobilisatie van deze reserve vrij te regelen. De regelgeving inzake militaire dienstplicht, het aanhouden van een militaire reserve en de mobilisatie is erop gericht over voldoende strijdkrachten te beschikken wanneer de nationale veiligheid wordt bedreigd. Dit impliceert dat bepaalde categorieën onderdanen van een land bij een militair conflict zo nodig de wapens opnemen en strijd leveren om de nationale veiligheid te waarborgen. Het loutere feit verplicht te worden legitiem strijd te voeren kan niet worden beschouwd als vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Een eventuele (strafrechtelijke) vervolging of bestraffing omwille van een weigering de dienstplicht te vervullen, omwille van het ontduiken van een mobilisatie van reservisten of omwille van desertie, en dit in het kader van een regeling waaraan alle onderdanen van een land zijn onderworpen, kan in principe evenmin worden aanzien als vervolging in de zin van voormelde bepalingen.

Een dienstweigeraar of deserteur is slechts een vluchteling wanneer deze:

- a) vanwege zijn ras, religie, nationaliteit, zijn lidmaatschap van een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, gegronde vrees heeft voor een onevenredige of discriminatoire bestraffing of tenuitvoerlegging van de straf wegens dienstweigering of desertie;
- b) tot zijn weigering komt doordat hij ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren heeft op grond van zijn godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn dienstweigering of desertie voorschrijven, en er in zijn land van herkomst geen mogelijkheid is om ter vervanging van militaire dienst een niet-militaire dienstplicht te vervullen;
- c) is gekomen tot dienstweigering of desertie omdat hij niet betrokken wenst te worden bij een militaire actie die is veroordeeld door de internationale gemeenschap als strijdig met de grondbeginselen van humaan gedrag of die in strijd is met de fundamentele normen die gelden tijdens een gewapend conflict (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1979, nrs. 167-174).

Waar de loutere vrees voor vervolging wegens dienstweigering of desertie niet ressorteert onder de criteria bepaald bij artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, kan vervolging op grond van dienstweigering of desertie aldus wel aanvaard worden

als een vrees voor vervolging in de zin van voornoemde bepalingen indien één of meerdere van de voormelde criteria zijn vervuld.

Verzoeker stelt in onderhavig verzoekschrift op zeer algemene wijze dat hij zich verzet tegen de aanwezigheid van milities binnen het leger en hun controle over het leger en dat hij omwille van de aanwezigheid en de invloed van de milities binnen het leger uiterst bang is zijn militaire plichten in Irak te vervullen, maar gaat niet in op de concrete en omstandige motivering in de bestreden beslissing dat hij geen overtuigende elementen heeft aangehaald om omwille van de reeds aangehaalde redenen nood te hebben aan internationale bescherming:

“Het CGVS wijst er op dat internationale bescherming omwille van desertie slechts kan worden toegekend omwille van een ernstige discriminatoire behandeling omwille van een ernstige discriminatoire behandeling, een gegronde vrees voor het inzetten in een door de internationale gemeenschap veroordeelde militaire actie, of onoverkomelijke gewetensbezwaren. U heeft evenwel geen overtuigende elementen aangehaald om omwille van één van deze redenen nood te hebben aan internationale bescherming. Als reden voor uw desertie haalt u aan dat u vond dat alles slordig verliep tijdens de gevechten omdat uw Fawj samen met de milities tegen IS vocht en dat u zeker niet wilde terugkeren naar de gevechten in Anbar nadat u gewond was geraakt. U was eveneens bekommerd om uw zwangere vrouw en zoon (gehoorverslag CGVS, p. 22, 26). Hierbij dient er evenwel te worden opgemerkt dat u, nadat u in november 2012 terugkeerde naar Irak, eerst aan de slag ging als aan- en verkoper van vastgoed, maar dat u een jaar later vrijwillig opnieuw toetrad tot de Special Forces. Het was bijgevolg een bewuste keuze om opnieuw als beroepsmilitair aan de slag te gaan. Het loutere feit dat u bij Fawj Al Kut terechtkwam, waar amper werk was en u bijgevolg aan geen enkele opdracht zou hebben deelgenomen, berust op het toeval. U kwam immers bij die Fawj terecht op basis van een loterij (gehoorverslag CGVS, p. 21). U had evenwel ook in een meer turbulente Fawj terecht kunnen komen en meteen voor gevaarlijke opdrachten kunnen worden ingezet. Uw broer F.(...) verklaart dat de Special Forces de sterkste eenheid zijn die worden ingezet om de moeilijkste opdrachten uit te voeren. Het hoort erbij dat je na een opdracht veilig kan terugkeren of niet (gehoorverslag CGVS broer, 4.09.2015, p. 16). Aangezien u reeds van 2003 tot 2007 bij de Special Forces had gediend en ook uw broer F.(...) op het moment van uw terugkeer nog steeds in dienst was van de Special Forces, moest u zich voldoende bewust zijn geweest van de risico's verbonden aan een job als beroepsmilitair voor de Special Forces.

Het loutere feit dat ook milities worden aangemoedigd en ondersteund door de Iraakse autoriteiten om tegen IS te vechten en dat u bijgevolg aan hun zijde hebt gevochten (gehoorverslag CGVS, p. 22, 25-26), kan niet worden beschouwd als reden om u het vluchtelingenstatuut toe te kennen. Het is immers niet onlogisch dat de gespecialiseerde opdrachten van de Special Forces waarvoor deze troepen normaal gezien worden ingezet, meer georganiseerd verlopen dan onvoorspelbare gevechten in een oorlogssituatie. Hoewel u met de foto's van gesprekken tussen leidinggevende figuren van de Iraakse veiligheidsdiensten en de milities (die u via via in handen hebt gekregen) tracht aan te tonen dat de milities geïnfiltreerd zijn in het leger en dat het leger zelf een militia is geworden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4), dient hierbij te worden benadrukt dat het geen geheim is dat de Iraakse autoriteiten iedereen, inclusief milities, heeft opgeroepen om IS de kop in te drukken. Dit wordt immers ook in de media veelbesproken. Uw verklaringen over het feit dat het leger zelf een militia is geworden en u niet voor een militia wou strijden, kunnen bijgevolg niet als aangetoond beschouwd worden (gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Het feit dat de milities samen met de veiligheidsdiensten van de Iraakse autoriteiten vechten op de frontlinie kan evenmin beschouwd worden als reden om u internationale bescherming te verlenen.”

Verzoekers stelling dat de aanwezigheid van de vele milities in Al-Anbar en binnen de legerdiensten een gegronde reden van onoverkomelijk gewetensbezwaren (in zijn hoofde) is blijkt hier dan ook allerminst uit. Waar hij thans aangeeft dat de gegeven bevelen volgens hem een schending vormen van de elementaire regels van menselijk gedrag en dat zowel de methodes en gebruikte middelen voor hem onaanvaardbaar waren zijn slechts *post factum* verklaringen die dan ook geen afbreuk kunnen doen aan wat voorafgaat.

Waar verzoeker stelt dat zijn verzet en zijn gewetensbezwaar tegen het leger ontstond toen hij in al-Anbar is aangekomen en dat hij niet de risico's verbonden aan zijn werk inroept als reden voor zijn desertie, doch de aanwezigheid en invloed van de milities op de leiding van het leger en ten gevolge van de opdrachten die hij als militair moest uitvoeren, alsook de risico's er aan gelinkt, wordt verwezen naar verzoekers verklaringen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen:

"Op een keer zeiden ineens: jullie moeten naar Anbar gaan. Alle soldaten moeten naar Anbar gaan. Als ik naar daar ga, betekent het dat ik zal sterven." (stuk 5, gehoorverslag, p. 13), *"Zie: het zijn hier milities, ik zal wegvluchten. Dat heb ik toen tegen hem gezegd. Ik ben ook gewoon rap bang en daarom ben ik weggevlucht. Onze leden zeggen: kijk jullie moeten naar die woning gaan. Hoe kan ik daar naartoe gaan als er explosies zijn. Dat kan ik niet. Zij willen ons laten sterven. 100 % zeker."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 16).

Ook toen verzoeker uitdrukkelijk gevraagd werd wanneer hij voor zichzelf die beslissing heeft genomen om te stoppen, gaf hij aan dat hij deze beslissing uit angst heeft genomen. Hij stelde toen immers: *"De tweede keer toen ik naar Anbar ben gegaan toen heb ik Daish gezien en heb ik met mijn ogen gezien wat er gebeurt wanneer ze echt beginnen te schieten en ik was bang en ik was echt verschrikkelijk bang. Ik ben gehuwd, ik heb een zoontje en ik wou niet sterven. En dan had ik gezien dat het werk daar zo slordig was en dan dacht ik: waarom moet ik hen helpen. Toen had ik de beslissing genomen. Zeker nadat ik gewond ben geraakt, heb ik gezegd: nee, ik blijf niet."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 26).

Toen hem later tijdens het gehoor de vraag werd gesteld wat voor hem de reden was waarom hij in augustus 2014 de beslissing nam om Irak opnieuw te verlaten, gaf hij opnieuw aan dat dit was omdat hij niet wou sterven: *"Omdat ik 100 % zeker wist dat ik zou sterven. Daarom heb ik de beslissing genomen om te vertrekken. Als ik niet zou vertrekken, zou ik naar mijn werk moeten gaan."* (stuk 5, gehoorverslag, p. 29).

Verzoekers stelling dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem geen vragen heeft gesteld met betrekking tot het bestaan van gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuigingen of tenminste geen grondig onderzoek hieromtrent heeft gesteld, kan evenmin overtuigen. Uit het verslag van het gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen blijkt trouwens dat er wel degelijk grondig werd gepeild naar de redenen van verzoeker om het leger te verlaten en naar de taken die hij in het leger moest uitvoeren en dat hieruit allerminst onoverkomelijke gewetensbezwaren blijken. Verzoeker gaf tijdens het gehoor nergens aan dat hij omwille van gewetensbezwaren op grond van godsdienstige of andere diepgewortelde overtuigingen is gestopt met zijn werk in het leger.

Gelet op voorgaande vaststellingen kon de Commissaris-generaal dan ook terecht stellen dat er in verzoekers hoofde geen sprake is ernstige, onoverkomelijke gewetensbezwaren op grond van een godsdienstige of andere diepgewortelde overtuiging die zijn desertie voorschrijven. Dat de aanwezigheid van de vele milities in Al-Anbar en binnen de legerdienst een gegronde reden van onoverkomelijk gewetensbezwaren in verzoekers hoofde is, blijkt hier evenmin uit.

Verzoeker toont gelet op wat voorafgaat niet aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verklaringen van verzoeker afwijst op basis van een louter subjectieve interpretatie.

De louter algemene en theoretische bespreking van artikel 9, punt 2, e) van de Asielkwalificatierichtlijn 2011/95/EU en de verschillende vormen van gewetensbezwaren, kan op zich geen afbreuk doen aan de voormelde concrete vaststellingen.

In de mate verzoeker verwijst naar artikel 6 van het EVRM, recht op eerlijk proces, wijst de Raad erop dat uit artikel 6, §1 van het EVRM, blijkt dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de erkenning van hun asielrecht buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben en voornoemd artikel enkel betrekking heeft op jurisdictionele procedures en niet op administratieve procedures waarbij uitspraak wordt gedaan over een administratief beroep ingesteld tegen een beslissing over een asielaanvraag.

In zoverre verzoeker in dit verband nog verwijst naar artikel 13 van het EVRM wijst de Raad erop dat dit artikel het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een beroep dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van het voordeel van de twijfel zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Hij toont niet aan dat hij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelde op basis van de informatie aanwezig in het administratief dossier terecht het volgende:

“Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus “Iraq, The Security Situation in South Iraq” van 29 mei 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat Islamic State in Iraq and the Levant (ISIL) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah- al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van ISIL, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga’s en leden van sjiiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de negen zuidelijke provincies van Irak niet rechtstreeks verwikkeld zijn geraakt in het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette in Centraal-Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waar ISIL heeft geprobeerd om via de verkeerswegen ten westen en zuidwesten van Bagdad aanvalsroutes naar de hoofdstad te openen. Dit offensief ging gepaard met talrijke aanslagen en ook met hevige gevechten in enkele steden. Hoewel ISIL er niet in is geslaagd om de controle over dit deel van de provincie te veroveren en het aantal burgerslachtoffers vanaf begin 2015 duidelijk is afgenomen, is de veiligheidssituatie in Babil niet duurzaam verbeterd. De door ISIL gecontroleerde gebieden in de naburige provincie Anbar verhogen eveneens het risico op een heropflakking van het geweld.

In de overwegend sjiiitische Zuid- Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna kwam het niet tot directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in de regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen die echter zowel in frequentie als in zwaarte zijn hebben afgenomen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidsfunctionarissen geïdoleerd worden. Het aantal burgerslachtoffers ligt in deze provincies duidelijk lager dan in Babil, en heel ver onder dat van Centraal-Irak. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat ISIL sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Thi Qar (Nassiriyah) te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate ISIL haar terreurcampagne tegen sjiiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische

minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat ISIL in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate ISIL haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van ISIL en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat ISIL in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.”.

Uit de in het administratief dossier aanwezige informatie en de door het Commissariaat-generaal bij haar nota van 22 maart 2016 gevoegde informatie (COI Focus: “Irak, Veiligheidssituatie Zuid-Irak” van 24 december 2015), hetgeen een update is van de informatie aanwezig in het administratief dossier, blijkt dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna, thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie die aantoont dat voormelde informatie niet correct noch actueel zou zijn.

*Waar verzoeker aangeeft dat door te beweren dat er een zekere mate van willekeurig geweld vereist is om subsidiaire bescherming te bieden wordt verwezen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Vooreerst dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 (HvJ, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, C- 465/07), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de Asielkwalificatierichtlijn, en dit gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:*

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in

wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk “[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met: – de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en – in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn. (...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt: – opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoonbaar dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden; – bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of

door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest *NA/Verenigd Koninkrijk*, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de Asielkwalificatierichtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Zoals het Hof van Justitie aangeeft in de rechtsoverweging 44 oordeelt ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 van het EVRM dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie naast het aangehaalde arrest EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Tevens dient te worden verwezen naar het arrest van het Hof van Justitie van 30 januari 2014 (HvJ, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, C-285/12). In dit arrest heeft het Hof van Justitie bepaald dat de uitdrukking "*binnenlands gewapend conflict*" betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Uit voornoemde landeninformatie blijkt dat, vanwege de escalatie van geweld door het offensief van ISIS en de daaropvolgende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger en de sjiiitische milities in de provincies Ninewa, Anbar, Kirkuk, Salaheddin en Diyala, de United Nations Assistance Mission Iraq (UNAMI) de conflictsituatie in Irak sedert juli 2014 aanduidt als een intern gewapend conflict. Het Hof van Justitie bracht in het voormelde arrest in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot de toekenning van subsidiaire bescherming indien de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van zijn leven of zijn persoon zou lopen.

Rekening houdende met het voorgaande, beoogt artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet derhalve slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade.

Gelet op het voorgaande, kan het betoog niet worden aangenomen dat voormeld wetsartikel geschonden zou zijn doordat een zekere mate van geweld wordt vereist. Dat zulke mate van geweld mag worden vereist, blijkt immers duidelijk uit de voormelde rechtspraak van zowel het Hof van Justitie als het EHRM.

Waar verzoeker verwijst naar de "*UNHCR Position on Returns to Iraq*" van oktober 2014, dient te worden opgemerkt dat dit document hoofdzakelijk betrekking heeft op het weigeren van internationale bescherming op basis van een intern vestigingsalternatief. Verder wordt in punt 27 van dit document gesteld: "(...) *When, in the context of the adjudication of an individual case of a person originating from Iraq, 1951 Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments¹¹⁴ or complementary forms of protection¹¹⁵ are likely to apply (...)*". Aldus wordt hierin niet geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Met de inhoud van voormeld standpunt van UNHCR, dat overigens reeds dateert van meer dan een jaar geleden en van geruime tijd voor de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier, wordt in deze landeninformatie en in de bestreden beslissing bovendien terdege rekening gehouden.

Met betrekking tot de aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM dient te worden gewezen op het feit dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Gelet op wat voorafgaat toont verzoeker niet aan dat een terugkeer naar Irak een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM zal opleveren.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.6. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.7. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de Commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF